ואינו סותר את הקודמים. וגם אין עולין לו למנין נזירותו: ומתחיל ומונה מיד. במקום שפסק למנות כשנטמא לא[1] יתחיל למנות שימי טומאה אין עולין לו לימי נזירותו וגם קרבן שנזיר טמא מביא חטאת ועולת העוף ואשם זה אינו מביא וקשה לרש"י[2] דבשלמא כולהון ניחא דכי נמי אינו סותר הקודמין אין עולין לו אלא כליס הנוגעים במת דאפי' כלי שטף קאמר כדמשמע בגמ' וכשנגע בהם הנזיר אינו טמא אלא טומאת ערב [אמאי] אין עולין לו: **באמת** אמרו ימי הזב והזבה. נזיר שהתחיל למנות ונעשה זב: וימי הסגרו. שפרחה בו צרעת והסגיר אותו הכהן ועמד בעיניו או שיהא עולין לו לימי נזירותו: **אילן המיסך על הארץ.** כפ' דס הגלה (נדה נז.) אמר דמדאוריי' נאו אהל מעלה שהענפים רחוקים זה מזה ואין בהם פותח טפח אף כי יש בודאי כזית מן המת תחת אחת מהן ומן התורה טהור כי[3] אלך תחת כולן וכנגן הוא דגזרו טומאה בהולך תחתיו: **ופרעות** אבנים היוצאות מן הגדר. הסמוך לבית הקברות ויש שם נפל תחת אחת מן האבנים וגזרו חכמים טומאה למהלך תחת אחת מן האבנים אף כי ספק טומאה ברה"ר ספקו טהור ובמס' נדה (ג"ז שם) משמע דמהלך על פני כולה טמא בודאי: **אריץ העמים** על אוירא גזרו. כגון מהלך בשדה תיבה ומגדל גדולות יותר ממ' אמה שאין מקבלין טומאה או על גשר ארץ העמים או הנכנס בקרון או בספינה שהחמירו בה יותר מבאהל המת כדי שלא יצא מארץ לחו"ל: או דלמא משום גושא. דוקא המהלך על גושא גזרו כמי שמתאהל על המת מפני מתי מעוט או מפני רוב מישראל שנהרגו בחו"ל אבל הנכנס בשדה תיבה ומגדל או בקרון או בספינה לא והא דמשמע בפ"ק דשבת (ד' טו:) דגזרו על גושא ועל אוירא התם ה"פ בין בגוגע בגושא בין מתהיל על גושא בלא שום הפסק לגושא [אבל] בבא בשדה תיבה ומגדל אינ הפסק לא אייני והקשה הרב ר' יעקב מאורליינ"ש דתנן [1] בפ"ק דאהלות ואלו מטמאין במגע ובמשא ולא באהל ארץ העמים ובית הפרס כו' והכא משמע דפשיטא לן דמטמא באהל כי מתהיל מיהא על גושא בלא הפסק שדה תיבה ומגדל ומיהו דהתם מיירי בגושא הבא מארץ העמים לא"י ור"ת אומר דהיא נשנית קודם גזרה אחרונה דשבת דאמר התם (בפ"ק דשבת שם) דמעיקרא לא גזרו על אוירא ולא כלום ועי"ל דאינו מטמא עד שיכנס שם ראשו ורובו כדמשמע בשלהי סוגיין ולא כשמכנים ידו לבד דאילו באהל המת מטמא אפי' במכניס ידו: **ת"ש** ומזה בג' ובז' ואי אמרת משום אוירא הזאה ל"ל. דאינו סברא שיטרטרו בכה"ג הזאת ג' וז' הוחיל ומטמא אף כי הפסק בינו ובין הגוש דאינו כולל מעניין טומאת אהל המת להצריך הזאה ג' וז' ומשני כי קתני אשארא ה"נ מסתברא מדקתני וכליס הנוגעים במת הני כליס בני הזאה ניהו. והא אינו טמא הנוגע בהן רק טומאת ערב ולא טומאת ז' אלא ש"מ אשארא דמשמע ליה דאפילו בכלי שטף מיירי דנגעו במת דהוו אב הטומאה והנוגע בהם טמא טומאת ערב כנוגע בטמא מת בעלמא דלא בעיא הזאה אלא ש"מ אשארא וא"ת ולישני ליה דהני כליס בכלי מתכות מיירי דאדם הנוגע בהם טמא טומאת ז' ובעי הזאה ג' וז' דחרב כחלב ואור"ת דע"כ לא מתוקמא מתני' בכלי מתכות דא"כ הנזיר מגלח דחרב הרי הוא כחלב. ושלא לו רבינו חיים כהן איזה בית אשר תבנו לי[4] א] דאין נזיר מגלח עליו ה"ה דכהן מוזהר עליו ואין לך בית שאין בה שום כלי מתכות שהיה באהל המת או שום מטמא כדאמרי' במס' שמחות (פ"ד הל' כא) כל טומאה שהנזיר מגלח עליה כהן מוזהר עליה ותו דבהדיא תניא בתוספתא ובמס'[5] אהלות (פ"ז) דקתניא התם ד' טומאות במת כיולד כליס הנוגעים במת ואדם בכליס טמאים ז' והרביעי בין אדם בין כליס טמאין טומאת ערב וקאמר בד"א לתרומה וקדשים אבל נזיר אין מגלח אלא על המת בלבד פי' למעוטי כליס הנוגעים במת דאיירי בהן דהא ודאי מגלח על אבר מן המי ואכל הני דתנן במתני' וע"כ מתני' דהתם בכלי מתכות איירי דבכלי שטף אי אפשר להיות טמאים ד' [אלא] דוקא[6] בכלי מתכות דאמר רחמנא חרב כחלב משכחת להן כמו שמפורש אבל כלי שטף אינו כחלב אלמא דאין הנזיר מגלח עליהן [2] והא דלא אוקי מתני' בכלי מתכות משום דבלאו הכי קיים ליה דקתני אשארא דע"כ לא אכולהו קאי ומזה בג' וז' דהא קתני נמי ימי ספרו וימי גמרו דלאו בני הזאה איתון. ומשמעתין קשה למה שפירש הר"ר יצחק מסימפונ"ט דמתני' דאהלות אין בכלי מתכות בין בשאר כליס דכולהו גמרי מכלי מתכות דאמר חרב הוא כחלב וה"ה לשאר כליס דבהדיא אמרי' בשמעתין דנוגע בשאר כליס אינו טמא אלא טומאת ערב ומיהו קצת יש לדחות דהא דפריך הכא בני הזאה ניהו לאו אכליס הנוגעים במת אלא אספרו ואגמרו קאי דבתר הכי והוי כמו וכו' [3] ולא נ"ל ול"ע מהרפ"ש. וה"ר יצחק הכא דאיה מתוספתא דכליס (פ"ו מנ"ק) החמת שהיא נתונה בתנור ופיה למעלה מן התנור ועצם כשעורה כרוך בסיב או בגייר ונתון לתוכה הוא טהור והתנור טהור הוא טהור משום דכרוך בסיב והתנור טהור דתוכו ולא תוך תוכו בא הטהור טמא לפי שהסיט עצם כשעורה וטמא את החמת חזרה החמת ומטמא את התנור אלמא דחמת כאדם ועצמות אב הטומאה לטמא את התנור ואע"ג דלאו כלי מתכות הוא משוינן ליה כאדם להיות אב הטומאה כמוהו שיטמא בעצם דהוי אבות ויש לדחות דהתם משום דיקרב בדיקרב הוא דהאדם ניטמא במשא בעצם כשעורה [2] ובשעה שהיה [נושא עצם המת שהוא] אבי אבות באותה שעה היה נוגע בהחמת והחמת בתנור. ועוד הביא מדאמר בספרי כל אשר יגע בו הטמא יטמא למה נאמר לפי שנאמר בחלב חרב בא הכתוב ולימד על החרב שהוא מטמא טומאת שבעה למדנו לכליס ואדם כליס ואדם כליס מנין ת"ל וכבסתם בגדיכם ביום השביעי וטהרתם פי' שהבגדים שנוגעין באדם שנוגע במת טמאים ז' [4] והתם בגדים משמע אף בשאינן כלי מתכות ואור"ת דתכשיטי כלי מתכות שפיר מיקרו בגדים דכתיב בבגדי כהונה (שמות כח) אלה הבגדים אשר יעשו וחשיב ליה וכללא דמילתא כליס במת וכליס באדם ואדם בכליס[7] (וכליס בכליס) הרי הן כמו[8] אדם במת ואדם בכליס [2] וכליס בכליס ואדם באדם דאילו כלי מתכות במת הרי הן כמוהו דחרב כחלב וגם כליס באדם דכתיב (במדבר לא) וכבסתם בגדיכם אבל כליס בכליס לא אשכחן שיעשו כיולא בהן וכליס בכליס השביעי אינו אלא ערב[9] בין אדם בין כליס (באדם) אבל כליס באדם הכליס כמו האדם מה האדם טמא ז' אף [כליס] [ד] הנוגע ז'[10] וכליס במת הרי הן כמת מה המת אבי אבות לטמא אדם וכליס טומאת ז' אף כלי מטמא אדם וכליס טומאת ז' ותו לא מידי:

לימא

ואינו סותר את הקודמים ומתחיל ומונה מיד וקרבן אין לו [2]באמת אמרו ימי הזב והזבה וימי הסגרו של מצורע הרי אלו עולין לו: גמ' [6]ואלו הן הסככות [2]אילן המיסך על הארץ ופרעות [6] [ד]היוצאות מן הגדר: וארץ העמים: איבעיא להו [6]ארץ העמים [3]משום אוירא גזרו עליה או דילמא [3]משום גושא גזרו עליה ת"ש ומזה בשלישי ובשביעי ואי אמרת משום אוירא הזאה למה לי אלא לאו משום גושא לא לעולם אימא לך משום אוירא וכי קתני אשארא הכי נמי מסתברא מדקתני וכלים הנוגעים במת [ה]הני כלים בני הזאה אינון אלא שמע מינה אשארא

לימא

[1] א מיי' פ"ז מהל' מחיות הלכה ז:
סב ב מיי' שם הלכה ט:
סג ג ד מיי' שם הלכה ו ופי"ג מהל' טומאת מת הלכה ב סמג עשין נלא:
סד ה מיי' פ"ז מהל' מחיות הלכה ח:

מוסף רש"י

אילן המיסך על הארץ. והוא סמוך לדרך בית הקברות וחיפון דמתרמי בין המסמות וקברי התם (נדה נז.). היוצאות מן הגדר. לבנים גדולות וגבוהות מן הגדר וקברו תחת אחת מהן ואין יודעין תחת איזה מהן (שם).

פי' הרא"ש

אילן המסך על הארץ וענפיו מובדלים ויש כזית מת תחת אחד מן הענפים ואין ידוע תחת איזו. וכן פרעות אבנים הבולטות מן הגדר ויש כזית מן המת תחת א' מהן ואין ידוע תחת איזו ומיירי שהן רחבות טפח דהכי משמע פ' דם הנדה בסופו שהמהלך תחת כולו טמא ודאי אלא שאויר מפסיק ביניהם והלך הנזיר תחת א' מהם. ויר' לי דמיירי שהאילן עומד בהר"ר וכן האבנים בולטות בהר"ר דספק טומאה ברה"ר טהור וחכמים גזרו עליו טומאה אבל בהר"י הוי טומאה דאורייתא וסותר ומביא קרבן כדמוכח לקמן רפ"ב נזירי': משום אוירה גזרו שהאויר יטמא אפילו אינו מהאיל על הגושא כגון הנכנס לה בקרון ובספינה או בשידה תיבה ומגדל שמחזיקים מ' סאה שאינן מקבלים טומאה וחוצצין בפני הטומאה: ואי אמרת אוירה גזור הואה למה לי דכיון דאמרי' הנכנס בדבר החוצץ טמא א"כ לא גזרו עליה משום טומאה אלא חומרא בעלמא החמירו עליה כדי שלא יצא אדם מארץ לחו"ל וא"כ הזאה למה לי: אלא לאו משום גושא. שגזרו עליה כמאהיל על המת לפי שאין מציינים בה קברים הוא דבעי הזאה: וכי קתני ומזה אשארא רביעית דם ורובע עצמות וכיוצא בהם: הני כליס בני הזאה ניהו פי' אדם הנוגע בכליס בר הזאה הוא בתמיה והלא הכלי אב הטומאה ואדם הנוגע בו ראשון וטמא טומאת ערב:

נוסחת הריב"ן

א) במו"ל אבל כאן שעשה מרוחו באהל ואח"כ: ב) גלוין ופסילו כו': ג) ממון למתנה מוסבו אין המזיר מגלח על טומאה זו פעם אלישית לכשיתרפא מלרעתו לאחר תגלחות שתים של מצורע ואח"כ יתחיל למנות לימי מירוחו כו' שתים שבמצורע ואף כו' לו מן המנין: ד) יליף: ה) נכנס ליס בחורת קלוע ליס: ו) וכל היכא כו' ושביעי אע"ג דלא הזה נמי הס"ד:

הגהות הב"ח

(א) גמ' ופרעות אבנים היוצאות: (ב) רש"י ד"ה ואין סותר וכו' אבל כאן שעשה נזירות בארץ ואחר כך יצא וכו' הקודמין הס"ד ואח"כ מ"ה דימי הסריו של מצורע וכו' וכנס המטהר את בגדיו: (ג) ד"ה איבעיא להו וכו' דקליש ליה:

גליון הש"ס

גמ' ארץ העמים משום אוירא. עיין לעיל דף כ ע"א: תוס' ד"ה ת"ש וכו' והא דלא אוקי מתני' בבלי מתכות. עי' במאור פ"ד דחולין דף עא ע"ב ד"ה כי קאמר רבה דאדם נוגע במרב שנטמא במת דאין לו זוי"ר ג' ח': בא"ד ולא נראה לי וצ"ע. עי' שבועות ד' ט' ע"ב תד"ה כלאמר. וסס דף מא ע"א ד"ה ומאן דאמר. ובגיטין דף פ ע"ב ד"ה זו דבכרי ר"מ:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א) תוד"ה ת"ש וכו' אשר תבנו לי דאין. מיכח דאין נמקק. וי"ב דאסס: ב) בא"ד דעצם כשעורה אבי אבות ובשעה שהיה נוגע עצם וכו' מדאמר בספרי [כל כ"ל: ג) בא"ד וכללא דמילתא וכו' אדם בכליס דכליס בכליס כ"ל ועי' ת"מ: ד) בא"ד אף כליס הנוגעים באדם ז' וכו' כ"ל:

הגהות התוספות

1. מיכח לא נמקק. 2. מל"ל לר"ס. 3. ל"ל אף כי. 4. (ישעיה סו). 5. ל"ל דמס'. 6. בא"ד דדוקא. ומיכח אלא נמקק. 7. מיכח ואדם בכליס נמקק. 8. ל"ל כמוהו, וכ"ה בס"ת. 9. ל"ל טומאת ערב. 10. ל"ל אף כלי הנוגע בו טמא ז'.

תלמוד בבלי מהדורת נהרדעא החדש, באדיבות הוצאת ח. וגשל, © כל הזכויות שמורות

מאי לאו דרבי סבר משום אוירא. גזרו עליה ואילו הכא כיון דנכנס [ב]באויר מלמעלה כשהן פתוחין או דרך פתחים הוי טמא שהרי נכנס לאויר ארץ העמים: **ור' יוסי בר' יהודה סבר משום גושא.** ולא משום אוירא וכיון דקרקעית שידה מיבה ומגדל מפסיק בינו לבין הגושא הוי טהור: **לא דכולי עלמא** [ג]**משום גושא.** אבל הכא בהא קמיפלגי דרבי דמטמא קסבר אהל זרוק לאו שמיה אהל ולא הוי הפסק וכמאן דמהלך ממש על גבי קרקע דמי ור' יוסי בר' יהודה סבר דשמיה אהל: **והתניא ר' יוסי בר' יהודה אמר מיבה מלאה כלים וזרקה על גבי המת** [ג]**נאהל טמאה.** וכל הכלים שבתוכה. אלמא קסבר דאהל זרוק לאו שמיה אהל ולא הוי מפסיק כלל: **ואם היתה מונחת טהורה.** דכיון דמונחת הויא לה כאהל קבוע ומצלת בפני הטומאה ולא הוי כאהל זרוק: **אלא דכולי עלמא משום אוירא.** והיינו טעמא דמטהר ר' יוסי בר' יהודה משום דקסבר כי נכנס לארץ העמים בשידה מיבה ומגדל מילתא דלא שכיחא הוא ומילתא דלא שכיחא לא גזרו ביה רבנן: **והתניא.** דמסייעא ליה: **הנכנס לו' בקרון ובספינה ובאיסקריא.** כלומר בספינה גדולה שיש בה איסקריא וקרי לה הכי על שם איסקריא שבה דהיינו תורן וקרוי א] ד]משי"ט בלע"ז. משום דמילתא דשכיחא גזרו בה רבנן והא (ה) מתני' ר' יוסי בר' יהודה היא: **ואינעיס אימא.** דכ"ע משום גושא ולכ"ע נמי אהל זרוק שמיה אהל והאי דקא מטמא ה] הכא משום דקסבר גזירה שמא יוליא לאהא ורובו חוץ משידה מיבה ומגדל ור' יוסי לא גזר: ו]**וספינה.** דמסייעא ב] ליה דר' יוסי אינו מטמא עד שיוליא לאהא ורובו. ז]והא דתני ר' יוסי בר"י לעיל זרק מיבה מלאה כלים על פני המת טמאה לאו משום דקסבר אהל זרוק לאו שמיה אהל אלא כיון דזורקה קא ח]מפיק לה מתורת אהל ומשוי לה תורת כלי ולעולם קסבר אהל זרוק שמיה אהל (ט) דקתני בסיפא ואם היתה מונחת טהורה אע"ג דאורחיה דמטלטל לה: **אמר רב חסדא לא שנו.** דימי חלוטו אין עולין לו מן הממין: **אלא בגזירות מועטת.** (ו) ט]בזמן שקבל עליו גזירות שלשים יום [ונלטרע] כשעשה מהן עשרה ימים ונחלט שאין הללו ימים עולין לו מן הממין אשם אתה אומר עולין לו לא ישתיירו לו כדי גידול שיער לאחר תגלחות של ערעה: **אבל בגזירות מרובה.** שקיבל עליו מאה יום ונלטרע באמוץ ימי גזירותו עד שלא עברו לי' יום ונתגלח בשתי תגלחות של ערעה הואיל ועדיין י]נשתיירו שם ל' יום כדי גידול שיער אף ימי חלוטו עולין לו מן הממין ואינו צריך לשמור אלא ל' יום כדי גידול שיער טהרה לגזירות לאחר תגלחות של ערעה: **מתיב רב ברביה.** מי מצית דייקת למתני' דבגזירות מועטת קאי והא קתני מתחיל ומונה מיד ואינו סותר את הקודמין ובאיזו גזירות קאי אילימא בגזירות מועטות של שלשים יום ומי מצית אמרת דאינו סותר את הקודמין: **והא בעי גידול שיער.** לאחר ב]תגלחתו מן הערעה וליכא דאין גידול שיער פחות משלשים יום: אלא דנקל הוא להוליא בקרון ובספינה וההוא דמייתי בפ' בכל מערבין (עירובין נ:) ובמס' תגיגה (דף כה.) מהכיא בריתא דהנכנס לארץ העמים בשידה מיבה ומגדל דפליגי ר' יוסי בר"י ורבי בר"י ורבי בהאל זרוק אי שמיה אהל אי לא היינו במאי[7] דבעי למימר בשיעורא קמא דפליגי באהל זרוק אבל ד] שיעורא [בתרא] ליכנס בארץ העמים לא פליגי באהל זרוק אבל לגבי מת הוא דפליגי בה כדתניא ואם היתה מונחת בו[8] טהורה דאהל זרוק שמיה אהל והכיא ר' יוסי בר"י (ו) אבל רבי מטמא דאהל זרוק לא שמיה אהל: **ומתחיל** ומונה מיד. כשנטהר מונה ה] [למקום][9] שהפסיק בתחילת לערעתו דימי לערעתו לא עלו לו מן הממין: **אמר רב חסדא לא שנו.** דימי ספרו וימי גמרו אין עולים לו למנין גזירותו אלא בגזירות מועטת של ל' יום ונלטרע בנתיים ולאחר שנתרפא וגילח לסוף ימי גמרו וכשגילח[10] שנית אחר ימי ספרו אז ודאי אינו יכול לגלח לסוף ל' מתחילת ימי גזירותו ויהיו ימי לערעתו ממנין שהרי אין גידול שיער פחות מל' יום ולריך למנות ל' יום לגזירותו משנתרפא ומספר[11]: **אבל בגזירות מרובה.** שגדר כל כך ימים שאחר ימי לערעתו איכא ל' יום אחר שגילח תגלחת שנית לערעתו דשפיר איכא כדי גידול שער מסלק נמי סלקי ליה: **מתיב** רב שרביא מתחיל ומונה מיד ואינו מבטל הקודמים. אומר ר"י דהיינו מתני' דודאי (לקמן) ט) [אלא] כי אחליף הלשון: **אילימא** בגזירות מועטת הא בעי גידול שיער. ומאי קאמר אינו מבטל הקודמים והלא על כרחיה יסתור קודמין: ו)אלא לאו בגזירות מרובה וקתני מתחיל ומונה מיד. דשמעינן מתחיל ומונה לאחר ימי ספרו אלמא ימי ספרו אין עולין: ו] הוא מותיב לה והוא מפרק לה בגזירות בת חמשים יום אייתי מתני' דהיינו גזירות מועטת כדכ[12] חסדא וה"ק לא שנו אלא גזירות מועטת כלומר (אי) שאין לו לעשות רק ימי גזירות מועטת ז] כגתחילת[13] ימי לערעתו כגון דתיקנ[14] עשרים בגזירות ואתיליד ביה לערעת דמגלח בגלרעתו והדר יתיב שלשים יום למזיר: דהא אית ליה גידול שיער. כלומר ובכה"ג דין הוא שלא יעלו ימי לערעתו כל עיקר ודין הוא שלא יבטל הקודמין שאם ימי גמרו וימי חלוטו[15] יעלו לגזירות שבעה ימים או ארבע (או) עשר ימים כפי מה שיעלו צריך הוא להוסיף על הנדר כדי שיהא שם גידול שיער ובכי האי גוונא אייתי מתניתין וגזירות בת חמשים לאו דווקא דהוא הדין לגזירות בת ארבעים היכא

לימא כתנאי. מי משום אוירא מי משום גושא(ד): ור' יוסי בר' יהודה מטהר. דסבר משום גושא דכיון[1] שהוא בשידה ואהל זרוק שמיה אהל טהור: **והתניא.** בת"כ זרק מיבה מלאה כלים על פני המת טמאה דהוי אהל זרוק ולא שמיה אהל: ואם היתה מונחת. שעומדת במקום אחר טהורה כיון דאינה זזה ממקומה השתא הוי אהל קבוע אלמא דאהל זרוק לא שמיה אהל לר' יוסי בר"י אבל אם פליגי באוירא וגושא לא קשיא ליה מידי מהן בריתא דאיכא לאוקמא לפלוגתייהו בשידה מיבה המונחת ואפ"ה א"כ מטמא משום אוירא אבל השתא דפליגי באהל זרוק לא מתוקמא פלוגתייהו במונחת דא"כ רבי לא הוה מטמא דאהל מעליא הוא ומשני דכ"ע משום אוירא ואהל זרוק לא שמיה אהל לר' יוסי בר' יהודה ואפ"ה משום דלא שכיחא ליכנס בשידה מיבה ומגדל לא גזרו לר' יוסי והתניא ביחותא וכו' פירוש אחר לא דכ"ע משום גושא מר סבר אהל זרוק שנכנס בשידה שבחמה או אדם מוליכים אותו שמיה אהל לאוח ולהפסיק וא"ל דעדיף מטלית המנפנפת דתנן במס' אהלות (פ"ח מ"ה) דאין מוזגין בפני הטומאה ואין מביאין והיינו טעמא דהכא עדיף משום דרגלי האדם או בהבמה הנושאים אותם נוגעים בארץ עדיף טפי: **והתניא** בביחותא. ר"י **בר יהודה אר' תיבה שהיא מלאה כלים וזרקה על פני המת טמאה** דכיון דזרקה באוהל הוי כטלית המנפנפת ולא שמיה אהל **ואם היתה מונחת טהורה** פי' מונחת ע"ג בהמה או אדם הנושאים אותה דאוהל זרוק שמיה אהל: **ה"ג ואיבעי' אימא רב"ע משום אוירא** ולהכי מטמא [רבן] ר"י בר יהודה סבר דבעומד על הגשר או הנכנס לה בקרון או בספינה הוא דגזרו על אוירא אבל בשידה תיבה ומגדל לא גזור: **והתניא** בביחותא ומיימי סייעתא דאיכא מאן דמטמא בקרון ובספינה ומטהר בשידה תיבה ומגדל משום מילתא דלא שכיחא הוא: **ואבע"א רב"ע משום גושא.** פי' הא דמפליג האי תנא בין שידה תיבה ומגדל לקרון וספינה לאו כדקאמרת רב"ע משום אוירא והא דמטהר בשידה תיבה ומגדל משו' דמילתא דלא שכיחא לא גזרו רבנן. **אלא ב"ע משום גושא** והא דמטהר ר"י בר יהודה בשידה תיבה [ומגדל] משום דאוהל זרוק שמיה אוהל כדתרצי לפלוגתייהו לעיל דקרון או ספינה דמטמא משום דגזר שמא יוציא ראשו ורובו לחוץ ויאהיל על הגוש אבל בשידה תיבה ומגדל אין נקל כ"כ לפתוח הדלת להוציא ראשו. **והתניא** בביחותא **הנכנס** וכו' **בתחור עד שיוציא ראשו ורובו** לשם אלמא הא דמטמא בקרון או בספינה משום דגזרינן שמא יוציא ראשו ורובו: **אמר רב חסדא לא שנו** הא דימי גמרו וימי סיפרו אין עולין לו לימי נזירותו **אלא בגזיר מועטת.** שנזר ל' יום ונצטרע משום

סה א ב מיי' פי"א מ"ה מטמ"ת מת הלכה ה:

נוסחת הריב"ן

א] אויר: ב] סבכי: ג] ממת טמאה: ד] משנו בגנ"ז ומשום: ה] ממשמ"ל רבי הכא: ו] (והתניא וכו' וכיון) ליתא בכ"י: ז] והא דתני לעיל: ח] מסלק לה כו' ומשוי לה כלי דלעיל הכסבר כו' וכדקתני סיפא ואם: ט] מועטת שקבל עליו כו' ל' יום דמשמע כשעשה כו' שאין ימים הללו עולין כו' אתה אומר שיהו עולין: י] מתמיהים שם כו': יגדול שיער לגזירות עוברות לאחר: כ] ימי תגלחתו:

לעזי רש"י

מש"ט. תורן.

פי' הרא"ש

לא דכ"ע משום גושא **ורבי דמטמא** סבר דאוהל זרוק, פי' המטלטל ע"י אדם או בהמה הנושאים אותו **לאו** שמיה אהל לחוץ בפני הטומאה **ומר סבר** שמיה אהל ודעדיף מטלית המנפנפת וספינה שטה ע"פ המים דתנן במסכת אהלות שאין חוצצין בפני הטומאה ולא מביאין דמשום דרגלי האדם או בהבמה הנושאים אותם נוגעים בארץ עדיף טפי: **והתניא** בביחותא. ר"י **בר יהודה אר' תיבה שהיא מלאה כלים וזרקה על פני המת טמאה** דכיון דזרקה באוהל הוי כטלית המנפנפת ולא שמיה אהל **ואם היתה מונחת טהורה** פי' מונחת ע"ג בהמה או אדם הנושאים אותה דאוהל זרוק שמיה אהל: **ה"ג ואיבע' אימא רב"ע משום אוירא** ולהכי מטמא [רבן] ר"י בר יהודה סבר דבעומד על הגשר או הנכנס לה בקרון או בספינה הוא דגזרו על אוירא אבל בשידה תיבה ומגדל לא גזור: **והתניא** בביחותא ומיימי סייעתא דאיכא מאן דמטמא בקרון ובספינה ומטהר בשידה תיבה ומגדל משום מילתא דלא שכיחא הוא: **ואבע"א רב"ע משום גושא.** פי' הא דמפליג האי תנא בין שידה תיבה ומגדל לקרון וספינה לאו כדקאמרת רב"ע משום אוירא והא דמטהר בשידה תיבה ומגדל משו' דמילתא דלא שכיחא לא גזרו רבנן. **אלא ב"ע משום גושא** והא דמטהר ר"י בר יהודה בשידה תיבה [ומגדל] משום דאוהל זרוק שמיה אוהל כדתרצי לפלוגתייהו לעיל דקרון או ספינה דמטמא **משום דגזר שמא יוציא ראשו ורובו לחוץ** ויאהיל על הגוש אבל בשידה תיבה ומגדל אין נקל כ"כ לפתוח הדלת להוציא ראשו. **והתניא** בביחותא **הנכנס** וכו' **בתחור עד שיוציא ראשו ורובו** לשם אלמא הא דמטמא בקרון או בספינה משום דגזרינן שמא יוציא ראשו ורובו: **אמר רב חסדא לא שנו** הא דימי גמרו וימי סיפרו אין עולין לו לימי נזירותו **אלא בגזיר מועטת.** שנזר ל' יום ונצטרע משום

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה הנכנס וכו' והא מתניתא רבי יוסי: (ב) ד"ה ותניא וכו' שמיה אהל והיינו דקתני בסיפא: (ג) ד"ה אלא בגזירות מועטת **סתם** נזירות או בזמן שקבל וכו' ונתלט שאין ימים הללו עולין: (ד) **תוספות** ד"ה ליתא וכו' אי משום גושא לא דכ"ע משום גושא ורבי יוסי בר' יהודה מטהר לסבר דסיון כל"ל ותיבות משום גושא נמחק: (ה) ד"ה ה"ג ואי וכו' דמטהר **סבר** אף כי נמי וכו' הנכנס לארץ העמים וכו' דטמא דמשום וכו' מיבה ומגדל **סבר** גזרו אפי' כל"ל והד"ל עם ד"ה ותניא וכו' היינו למאי דבעי וכו' באהל זרוק אבל **להני** שינויי בארץ העמים לא וכו' היכא מונחת טהורה כל"ל ותיבה בו נמחק: (ו) **בא"ד** רבי יוסי בר"י היא אבל:

הגהות מהר"ב רגשבורג

א] רש"י ד"ה הנכנס וכו' דהיינו תורן וקרוי מש"ט כל"ל: **ב]** ד"ה ותניא דמסייעא ליה. תיבת ליה נמחק: **ג]** תוד"ה ה"ג וכו' משום הספינה. תיבת משום וה' דהספינה נמחק וי"ב שוש כל"ל. מ"מ ויעו"ש בפירושו: **ד]** ד"ה והתניא כו' שיוייא בתרא ליכנס תמ"מ וי"ב להני שיוייא כל"ל. מ"מ: **ה]** ד"ה ומתחיל וכו' למקום שהפסיק בתחילת ג' תיבות אלו למקום שהפסיק בתחילת נמחק וי"ב מה שהפסיק לערעתו. מ"מ: **ו]** ד"ה אלימא וכו' אין עולין. כאן הס"ד ואח"כ מה"ד הוא מותיב לה וכו': **ז]** **בא"ד** והיינו גזירות מועטת דרב חסדא וכו' כגתחילת. תיבת כגתחילת נמחק וי"ב כשהתחילה:

הגהות התוספות

1. כ"ל וכיון. 2. כ"ל וכ"פ ר"ת. 3. כ"ל שם, ור"ל דהספינה נקראת ע"ש האיסקריא. 4. כ"ל דמשום. 5. נדל"ל ממון לקרון וספינה. 6. כ"ל סבר דגזרו. 7. כ"ל ממתי. 8. תיבת בו נמחק. 9. כ"ל ממקום. 10. כ"ל כשגילח. 11. כ"ל וסיפר. 12. כ"ל דרב. 13. כ"ל בתחילת. 14. כ"ל כגון דנזר תמיסים וחיתב. 15. כ"ל קפיליו.

מוסף רש"י

הנכנס לארץ העמים. אחרן העמים ממומאה בתאהל, בשידה. מרכבת נשים עגלה עשויה כקופסא (ערובין ל:) ונושאים אותה בחתור (גיטין ח:) ומגדל, משטי"ר (ערובין ל:).

תלמוד בבלי מהדורת נהרדעא החדש, באדיבות הוצאת ח. וגשל, © כל הזכויות שמורות

היכא דאיתיליד ביה לרעת לסוף עשרה ימים וזה הכלל נזירות מועטת קרי מקום שאין לו למנות רק ל' יום משהתחיל הלרעת עד סוף ימי נזירותו אבל בנזירות מרובה כלומר כשהתחיל לרעתו היה לו למנות עדיין שלשים וא' יום או שלשים ושנים ימים לנזירות וכ"ש יותר כגון נזירות בת חמשים וא' או יותר ואיתיליד ביה לרעת בכ' אז ודאי לא תוכל לומר דכל ימי לרעתו אינן עולים כל עיקר דבמנין הימים העוברים[1] מיהא יעלו לו כגון מי שנדר חמשים ושלשה ויתיב ואיתיליד ביה לרעת[2] ב) ואחרבעה עשר[2] יום שלשה מימי לרעתו יעלו ואחד עשר לא יעלו ולריך[3] הוא למנות על

[1][עשרים] ושלשה ל' יום דבפחות לא יהיו לו גידול שער והיינו דנקט והדר יתיב שלשים ימים דנזיר[4]: **דהא** אית ליה גידול שער. לריך לומר דה"ק ועל נזירות מועטת כי אמי לא תקשי לך דבאמת מעיקרא אילימא בנזירות מועטת הא בעינן גידול שיער ויסתור הקודמים דהא אית ליה גידול שער: **מתיב** רמי בר חמא נזיר שהיה טמא בספק לו[5] אולי נטמא בתא ומוחלט בספק אולי הוחלט ומיירי בנזיר ולאי לך הוא ספק אם נטמא בתא אם לא וכן הוא ספק אם הוא מלורע מוחלט או לא. הר"ף: ג) **אוכל** בקדשים לאחר ששים יום. משום דספק מלורע הוא ואסור לאכול בקדשים עד שיטהר מספק לרעתו ויביא קרבנות מלורע דמחוסר כפורים אסור לאכול בקדשים אבל משום נזירות טמא לא מיתסר בקדשים אע"ג דלריך רבן משום דאין בנזיר טומאה מעיקרא אלא לאחר מגלחת אבל אם אינו מגופו אלא ליה גדול שער אם לא יעבור על הלאו עד מלאת ימי נזירו לסוף שבעה בא לו לגלח כדין גזיר טמא ומשפטי הבאת קרבנותיו מפורש לקמן בפרק שני נזירים (דף ס.) שמביא לפרי מלורע שחוטה ומשולחת ואחטאת העוף הבאה על הספק משום ספק נזיר טמא ועולת בהמה משום ספק נזיר טהור [ואע"פ] שאינו יכול לגלח אלא על הדמים ה] [הא אמרינן][8] דאם אינו מגופו עליהם אסור לאכול בקדשים דשמא מוחלט היה ועתה אינו יכול לגלח אלא על הדמים ו] אפי'[7] לסוף שבעה בא לו לגלח כדין נזיר טמא או כדין מלורע שנתרפא אומרים לו להמתין מלגלח עד שלשים יום [דאימא] נזיר טהור גמור אתה שלא נטמאת ונזיר טהור אינו מגלח אלא על הדמים בסוף שלשים יום כשנגמר נזירותו דכתיב תער לא יעבור על ראשו עד מלאת ימי נזרו לסוף שלשים יום מגלח ומשפטי הבאת קרבנותיו מפורש לקמן בפרק שני נזירים (דף ס.) שמביא לפרי מלורע שחוטה ומשולחת ואחטאת העוף הבאה על הספק משום ספק נזיר טמא ועולת בהמה משום ספק נזיר טהור [ואע"פ] שאינו יכול לגלח אלא על הדמים ה] [הא אמרינן][8] דאם אינו מגופו עליהם אסור לאכול בקדשים ועדיין הוא אסור לשתות יין ולטמא לאמתים דשמא מוחלט היה ועתה אינו מגלח אלא על הדמים ומתנה עליה דאם אינו בא על הספק אך יפקיר נכסיו ויביא חטאת העוף כדין מלורע עני ואם אמר אם אינו יכול ל

אוכל בקדשים לאחר ששים (ה) **ושותה יין ומטמא למתים לאחר ק"כ יום. שאילו** [ו] היה טמא ולאי ומוחלט ולאי היה צריך לגלח לאחר תגלחת ערעה וכסוף שבעה ימים דתגלחת[ז] לימי ספרו מביא קרבן ערעה ואוכל בקדשים ואח"כ למנות שבעה דתגלחת נזירות טומאה[ד] ואח"כ למנות שלשים דנזירות טהרה מפני שהערעה דומה לתגלחת דנזיר כדתנן לקמן בפירקין (דף נט.) דתגלחת הנגע דומה לתגלחת הנזיר בזמן שהוא ולאי ולא בזמן שהוא ספק ומגלח אוכל בקדשים לאחר שבעה ימים ושותה יין ומיטמא למתים לאחר ארבעים וארבעה יום. אבל עכשיו שהוא טמא מספק ומוחלט מספק שאינו יכול לגלח תגלחת ערעה לאחר לפי שאינה דומה לתגלחת הנזיר בזמן שהוא ספק הלכך שוהא [ח] אוכל בקדשים לאחר ששים כו' כיצד בא לו לגלח תגלחת ערעה לאחר אומרים לו שמא לא היית טמא ולא מוחלט ואי אתה רשאי לגלח עד שלשים יום בא לו לסוף שלשים [ט] ויקיש לשתות יין אומרים לו טמא היית ולא מוחלט ותגלחת ראשונה שעשית היא תגלחת טומאה ואי אתה מותר לגלח כל שלשים יום מפני שחלה עליו נזירות טהרה ועומד שלשים יום [י] ומגלח הרי ששים יום בא לו לשתות יין אומרים לו מוחלט היית ולא טמא והללו שניה תגלחות שעשית הן שתי תגלחות של ערעה ועכשיו צריך אתה להתחיל למנין נזירותך ועשה שלשים יום ומגלח הרי תשעים יום בא לו לשתות יין אומרים לו שמא מוחלט וטמא היית ושני תגלחות הראשונות היו לשם ערעה והשלישית לתגלחת טומאה מעכשיו מתחיל נזירות טהרה וחוזר ומונה שלשים והרי הן מאה ועשרים יום וארבע תגלחות נמצא אוכל בקדשים לאחר ששים יום ממה נפשך דתגלחת ערעה ודאי קודמת וכיון שהגיע קרבן ערעתו הותר בקדשים אבל ביין לא הותר עד לאחר מאה ועשרים יום כמו שפירשתי: **ותני עלה.** בתוספתא: **במה דברים אמורים בנזירות מועטת אבל בנזירות בת שנה.** והיה טמא בספק ומוחלט בספק ביום ראשון של נזירות אוכל בקדשים לאחר [ט] שני שנים דשמא לא היה טמא ולא מצורע ואינו אוכל כל שנה ראשונה עד סופה וכסוף שנה ראשונה יש לומר טמא היה ולא מצורע ומכאן ואילך מתחיל נזירות טהרה ואין מגלח עד סוף שנה שניה ועדיין יש לומר שמא מצורע וטמא היה ושני תגלחות ראשונות לא עלה לו אלא לערעה ותגלחת שלישית עלתה לו לנזירות טומאה ומכאן ואילך מתחיל נזירות טהרה ואינו מגלח עד סוף שנה רביעית נמצא אוכל בקדשים לאחר שתי שניה ממה נפשך לפי שכבר גילה שני תגלחות ותגלחת דערעה קודמת בכ"מ דשמא ומגלח שותה יין ומיטמא למתים לאחר ארבעה שניה: **ואי ס"ד.** דבנזירות מרובה מסלק סלקי ליה ימי חלוטו [כ] **א]** דשהוי ימי חלוטו עולין לו למנין נזירות טהרה: **ספרו ליה.** אלא מדאינו יכול לשתות ביין עד לאחר ארבעה שניה [ל]ס"מ דאפי' בנזירות מרובה אין ימי חלוטו עולין לו מן המנין וקשיא לרב חסדא: **ועוד מתיב רב אשי אין לי אלא ימי טומאה שאין עולין לו מן המנין.** דכתיב (במדבר ו) וכפר עליו מאשר חטא על הנפש וקדש את ראשו ביום ההוא ואח"כ והזיר לה' את ימי נזרו והימים הראשונים יפלו ומעכשיו התחיל להזיר לה' ימי נזרו לאחר שהגיע כפרתו: **ימי חלוטו.** אשם [ז](מ) מצורע ומוחלט בתוך ימי נזירותו: **מנין.** שכ"ז שיהא מגלח לא [ד] היו עולין לו מן המנין נזירות טהרה: (**אם הקודמים**). והואיל וימי חלוטו אין סותר בהן את הקודמין יהו עולין לו מן המנין: **נזיר בקבר.** שנזר והוא בבית הקברות ששערו ראוי לתגלחת נזיר כדאמרינן בהריני נזיר [מגלח] (לעיל טז:): **אין עולין לו.** ימי טומאתו מן המנין ואין סותר בהן את הקודמין לפי שאין לו קודמין. [מ]ימי חלוטו כו': **ימי ספרו.** אותן ימים שכתוב בהן ושב מחוץ לאהלו שבעת ימים (ויקרא יד): **מנין.** שלא יהו עולין לו למנין נזירות טהרה: מה

ה"ג[1] **אוכל** בקדשים אחר ששים. דהיינו ביום ששים ואחד דשני תגלחות ראשונות היו ביום שלשים דאוקמינן מדאורייתא ומיהו לפירוש זה אוכל בקדשים ביום ששים גופיה [כיון] דתגלחת ראשונה שלשים יום[2] מ"כ תגלחת שניה ביום חמשים ותשעה דאורייתא כדאמרינן לעיל אם גילח ראשונה ביום שלשים מגלח שניה ביום ששים ואם חסר יגלח שניה ביום ששים ואם הגיע ביום ששים ומגלח בקדשים ביום ששים ואע"ג דלאחר ששים [אמרן][3] הכי נמי אמרינן בפרק שני [נזיריס] (לקמן ס:) אוכל בקדשים אחר שמנה ימים ורוצה לומר ביום השמיני עצמו וכן הא דקתני ושותה יין[4] לאחר ק"כ היינו ביום קכ"ג דאע"ג דתגלחת שניה[5] ביום שלשים ואחד ודוק לשון מהרש"ש: **ואי ס"ד סלקו לו ימי חלוטו תשני ליה [בני שנים ול' יום].** כלומר אחר שגילח שניה לגרעתו לקץ שתי שניה יגלח שלישית לסוף שלשים ממה נפשך[5] אם נזיר טהור הוא[6] כך דינו שהרי עלו לו ימי צרעתו ואינו צריך להמתין רק ל' יום לגדילת שער. ואחר תגלחת שלישית ימתין שנה א' דשמא היה מוחלט וטמא וב' תגלחות הראשונות לצרעתו וג' לנזיר טמא ועד שיגלח הריבא קרבנותיו נזיר טמא א"א לו למנות נזירות טהרה. אלא ש"מ ימי צרעתו אין עולין לו כל עקר הלכך א"א לו לגלח תגלחת שלישית עד סוף שנה ג' כי שמא מוחלט ונזיר טהור היה וימי צרעתו לא עלו לו **ועוד מתיב רב אשי אין לי אלא ימי טומאה.** פי' טומאת מת שאין עולין לו מן המנין דכתיב והימים הראשונים יפלו וכיון דסותר את הקודמים כ"ש שאין עולין לו: **ימי טומאתו מגלח ומביא קרבן אשם נזיר: ימי חלוטו מגלח לצרעתו ומביא קרבן מצורע: תאמר בימי חלוטו שאינו מבטל הקודמים** כדדרשינן לעיל פ' ג' מינים טמא נזרו למעט תגלחת ויין שאינן סותרים אמרת מה נזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת נזיר שאם קיבל עליו נזירות בבית הקברות[6] אינו ראוי לתגלחת טהרה שאינו מגלח ומביא קרבן טומאה בשביל טומאתו דאיתא לעיל פ"ג אלא יוצא ומזה ושונה וטובל ומונה נזיר טהרה **ימי חלוטו שאין שערו ראוי לתגלחת** נזיר טהרה שצריך לגלחו לצרעתו אינו דין שלא יעלו לו מן המנין ימי ספרו ז' ימים שבין תגלחת א' לב' מנין שאין עולין לו צ"ע אמאי לא אתי נמי בק"ר מנזיר דקבר שהרי אין שערו ראוי לתגלחת נזיר

[א] מיי' פ"ז מהלכות מזרות הלכה ז]:

פי' הרא"ש

ושותה יין וממטא למתים ותני עלה בר"א בנזיר מועטת אז דין לו בק"כ ימים **אבל בנזירות בת שנה אוכל בקדשים אחר ב' שנים** דא"א לגלח ב' תגלחות של ימי חלוטו וימי ספרו אלא אחר ב' שנים כמו בנזיר מועטת אחר ששים יום **ושותה יין וממטא למתים אחר ד' שנים** כדין נזיר מועטת אחר ק"כ ימים **ואי ס"ד סלקי' ליה ימי חלוטו תסני ליה בב' שנים ול' יום** ואחר שגילח שנית לצרעתו לסוף ב' שנים יגלח תגלחת ג' לאחר ל' יום מכ"ש אם נזיר טמא הוא כך הוא דינו ואפי' אחר ז' ימים לתגלחת היה יכול לגלח ואם נזיר טהור הוא ומוחלט כך הוא דינו שהרי עלו לו ימי צרעתו לשנה של נזירות ואינו צריך להמתין רק ל' יום לגדילת שער. ואחר תגלחת שלישית ימתין שנה א' דשמא היה מוחלט וטמא וב' תגלחות הראשונות לצרעתו וג' לנזיר טמא ועד שיגלח הריבא קרבנותיו נזיר טמא א"א לו למנות נזירות טהרה. אלא ש"מ ימי צרעתו אין עולין לו כל עקר הלכך א"א לו לגלח תגלחת שלישית עד סוף שנה ג' כי שמא מוחלט ונזיר טהור היה וימי צרעתו לא עלו לו **ועוד מתיב רב אשי אין לי אלא ימי טומאה.** פי' טומאת מת שאין עולין לו מן המנין דכתיב והימים הראשונים יפלו וכיון דסותר את הקודמים כ"ש שאין עולין לו: **ימי טומאתו מגלח ומביא קרבן אשם נזיר: ימי חלוטו מגלח לצרעתו ומביא קרבן מצורע: תאמר בימי חלוטו שאינו מבטל הקודמים** כדדרשינן לעיל פרק ג' מינים טמא נזרו למעט תגלחת ויין שאינן סותרים אמרת מה נזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת נזיר שאם קיבל עליו נזירות בבית הקברות[6] אינו ראוי לתגלחת טהרה שאינו מגלח ומביא קרבן טומאה בשביל טומאתו דאיתא לעיל פ"ג אלא יוצא ומזה ושונה וטובל ומונה נזיר טהרה **ימי חלוטו שאין שערו ראוי לתגלחת** נזיר טהרה שצריך לגלחו לצרעתו אינו דין שלא יעלו לו מן המנין ימי ספרו ז' ימים שבין תגלחת א' לב' מנין שאין עולין לו צ"ע אמאי לא אתי נמי בק"ר מנזיר דקבר שהרי אין שערו ראוי לתגלחת

ו) ל"ל שערו ראוי לתגלחת טהרה. וכ"ה בתוס' ד"ה ומה.

נוסחת הריב"ן

ה) שאילו אם היה טמא כו' לימי ספרו ולהגיע קרבן ואוכל בקדשים ואח"כ למנות שבעה ימים דטומאה ואח"כ למנות דנזירות טהרה: **ב)** מגלחות בקדשים עד לאחר כו' לערעה אחר ז' לאלתר: **ג)** שלשים יום כו' טמא היית ותגלחת דאשך עשרים כו': **ד)** ג' יום אחרים כו' והללו שתי תגלחות כו' ועוסה שלשים יום כו' נזירות טהרה ומונה ג' כו': **ה)** ימי חלוטו למנין נזירות טהרה תפני ליה בב' שנים ול' יום דהא כוי גידול שיער לאחר ג' שנים ותהוי ליה ימי חלוטו עולין לו למנין נזירות דטהרה אלא ג' כו': **ו)** כלומר דאפילו בנזירות מרובה אין עולין לו: **ז)** שאם היה מצורע ומוחלט: **ח)** אלא ימי חלוטו:

הגהות הב"ח

(ה) רש"י ד"ה אוכל וכו' ששים יום ושותה וכו' הלכך שוהא ואינו אוכל בקדשים אלא לאחר ששים: **(ב)** ד"ה במה דברים וכו' לאחר שתי שנים דשמא וכו' ושתי תגלחות הראשונות לא עלו לו: **(ג)** ד"ה ימי חלוטו שאם היתה מצורע: **(ד)** ד"ה מנין וכו' לא יהיו עולין וכו' טהרה הס"ד ואח"כ מה"ד תאמר בימי חלוטו וכו' והואיל וימי חלוטו:

גליון הש"ס

גמ' אין לי אלא ימי טומאה. לעיל דף ח ע"ב: **תוס'** ד"ה אוכל בקדשים אחר ששים וכו' לאחר ק"כ יום היינו ביום ק"כ:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א) רש"י ד"ה ואי ס"ד וכו' דשהוי. תיכת דשהוי נמתק וכ"כ דתהוי ליה: **ב)** תוס' ד"ה ואי ס"ד כו' גידול שיער אבל. תיכת אבל נמתק וכ"כ אח"כ לגלח וכו' כל"ל:

הגהות התוספות

1. ל"ל הגה"ה. 2. ל"ל ביום שלשים. 3. ל"ל תקן. 4. ל"ל אע"ג דבתגלחות שניות. 5. ל"ל ממה נפשך אם מזיר טומא הוא כך דינו ואפילו אחר שבעת ימים לתגלחת שניה יכול לגלח. ואם מזיר טהור כו'. 6. ל"ל טהור הוא ומוחלט. 7. ל"ל כדי גידול שער ויכול לגלח כו'. 8. ל"ל ואחר תגלחת שלישית. 9. תיכת טומא נמתק. 10. ל"ל על טומאתו. 11. ל"ל שכן חלוטו. 12. תיכת ביום נמתק ול"ל כיון. 13. תיכת קמא נמתק. ול"ל דבריתא. 14. ל"ל ר' אלעזר. בגמ' ברש"י ובתוס'.

אוכל בקדשים לאחר ששים יום ושותה יין ומיטמא למתים לאחר מאה ועשרים יום [ט] ותני עלה במה דברים אמורים בנזירות מועטת אבל בנזירות בת שנה אוכל בקדשים לאחר שתי שנים ושותה יין ומיטמא למתים לאחר ארבע שנים ואי סלקא דעתך סלקין ליה יומי תיסגי ליה בשלש שנים ושלשים יום ועוד מתיב רב אשי [ט] אין לי אלא ימי טומאה [י] שאין עולין לו מן המנין ימי חלוטו מנין ודין הוא ימי טומאה מגלח ומביא קרבן וימי חלוטו מגלח ומביא קרבן מה ימי טומאתו אין עולין לו מן המנין אף ימי חלוטו אין עולין לו מן המנין לא אם אמרת בימי טומאתו שכן מבטל בהן את הקודמים תאמר בימי חלוטו שאין מבטל בהן את הקודמין אמרת קל וחומר הוא ומה נזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת נזירות אין עולין לו מן המנין ימי חלוטו שאין שערו ראוי לתגלחת נזירות לא כל שכן ואין לי אלא ימי חלוטו ימי ספרו מנין ודין הוא מה

ראשונות לצרעתו ושלישית לנזיר טמא ועד שיגלח לתגלחת נזיר טמא אי אפשר לו לחזור ולמנות נזירות טהרה והיינו דפריך בשלש שנים ושלשים יום סגי דכך עולה החשבון אלא ש"מ ימי צרעתו אין עולין לו כל עיקר ולכך לא יגלח שלישית עד סוף שלש שנים דשמא נזיר טהור הוא ומוחלט היה וימי צרעתו לא עלו לו וממילא שאינו יכול לגלח עד סוף השנה: **ועוד מתיב רב אשי אין לי אלא ימי טומאתו שאין עולין לו.** לכתיב והימים הראשונים יפלו ימי חלוטו מנין ודין הוא ימי טומאתו מגלח ומביא קרבן דהיינו אשם נזיר טמא וימי חלוטו מגלח ומביא קרבן צרעתו אשם מצורע: לא אם אמרת בימי טומאתו שכן מבטל בהן את הקודמין אבל ימי חלוטו פשיטא לן דלא יסתרו הקודמין כדדרשינן לעיל בפרק שלשה מינין (דף מד.) כי טמא נזרו למעוטי תגלחת ויין שאינן סותרין: **ומה נזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת נזירות.** אשם אמר הריני נזיר כשהיה בבית הקברות שערו ראוי לתגלחת טהרה שאינו מגלח ומביא קרבן טומאתו[10] כדאמרינן לעיל בפרק שלשי (דף טז:) אלא מגלח לסוף שלשים יום בשביל נזירות ואע"פ כן אין ימי נזירות בבית הקברות עולין לו לנזירותו אלא כשיוצא יתחיל למנות ימי חלוטו שאין שערו ראוי לתגלחת נזירות טהרה שכן צריך לגלח בשביל לצרעתו אינו דין שלא יעלו לו מן המנין: **ימי ספרו.** לאחר שנתרפא שהוא מגלח כל שערו ומונה (כל) שבעה ימים וחוזר ומגלח ואז הוא נטהר לגמרי מנין שאותן שבעה אין עולין לו מן המנין וקלת קשה דתימי בק"ו מנזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת טהרה: [מ]שכן[11] טעון תגלחת. והוו כעין ימי טומאתו:

אבל ימי הזב והזבה וימי הסגרו של מצורע. אחרי שאין טעונין תגלחת הרי אלו עולין: אלימא בנזירות מועטת כלומר שאין לו למנות רק שלשים יום משהתחיל לצרעתו עד סוף ימי נזירות: והא בעי גידול שיער. והיכי בעי למימר דימי חלוטו יעלו לו מן המנין לנזירותו דקתני תאמר בימי חלוטו אין מבטל בהן הקודמין ולכך יעלו והא ביום[12] דבתחילה לצרעתו לא היה לו למנות אלא שלשים יום ונתרפא וגלח בתר גילוחו צריך לחזור ולמנות שלשים יום דבציר משלשים יום לא הוי גידול שיער: אלא לאו בנזירות מרובה שהיה לו למנות יותר משלשים יום כשנטהרה וכי גילח לצרעתו יש לו עדיין למנות שלשים יום ואי ס"ד דאמרינן ימי צרעתו יעלו לו מן המנין הרי יש לו עדיין גידול שיער שלשים יום בעין מילתא דרב חסדא ממש וקאמר תנא קמא[13] דלא סלקי ליה וקשה לרב חסדא: **רבי אליעזר**[14] **אומר משום** ר' יהושע כל טומאה מן המת שהנזיר מגלח עליה חייבין על ביאת מקדש וכל טומאה מן המת שאין הנזיר מגלח עליה. כגון גולל ודופק ואהל

ה"ג[1] **אוכל** בקדשים אחר ששים. דהיינו ביום ששים ואחד דשני תגלחות ראשונות היו ביום שלשים דאוקמינן מדאורייתא ומיהו לפירוש זה אוכל בקדשים ביום ששים גופיה [כיון] דתגלחת ראשונה שלשים יום[2] מ"כ תגלחת שניה ביום חמשים ותשעה דאורייתא כדאמרינן לעיל אם גילח ראשונה ביום שלשים מגלח שניה ביום ששים ואם חסר יגלח שניה ביום ששים ואם הגיע ביום ששים ומגלח בקדשים ביום ששים ואע"ג דלאחר ששים [אמרן][3] הכי נמי אמרינן בפרק שני [נזיריס] (לקמן ס:) אוכל בקדשים אחר שמנה ימים ורוצה לומר ביום השמיני עצמו וכן הא דקתני ושותה יין[4] לאחר ק"כ היינו ביום קכ"ג דאע"ג דתגלחת שניה[5] ביום שלשים ואחד ודוק לשון מהרש"ש: **ואי ס"ד סלקו לו ימי חלוטו תסני ליה [בני שנים ול' יום].** כלומר אחר שגילח שניה לגרעתו לקץ שתי שניה יגלח שלישית לסוף שלשים ממה נפשך[5] אם נזיר טהור הוא[6] כך דינו שהרי עלו לו ימי צרעתו לשנה של נזירות ואינו צריך להמתין רק ל' יום לגדילת שער. ואחר תגלחת שלישית ימתין שנה א' דשמא היה מוחלט וטמא וב' תגלחות הראשונות לצרעתו וג' לנזיר טמא ועד שיגלח הריבא קרבנותיו נזיר טמא א"א לו למנות נזירות טהרה. אלא ש"מ ימי צרעתו אין עולין לו כל עקר הלכך א"א לו לגלח תגלחת שלישית עד סוף שנה ג' כי שמא מוחלט ונזיר טהור היה וימי צרעתו לא עלו לו **ועוד מתיב רב אשי אין לי אלא ימי טומאתו שאין עולין לו.** לכתיב והימים הראשונים יפלו ימי חלוטו מנין ודין הוא ימי טומאתו מגלח ומביא קרבן דהיינו אשם נזיר טמא וימי חלוטו מגלח ומביא קרבן צרעתו אשם מצורע: לא אם אמרת בימי טומאתו שכן מבטל בהן את הקודמין אבל ימי חלוטו פשיטא לן דלא יסתרו הקודמין כדדרשינן לעיל בפרק שלשה מינין (דף מד.) כי טמא נזרו למעוטי תגלחת ויין שאינן סותרין: **ומה נזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת נזירות.** אשם אמר הריני נזיר כשהיה בבית הקברות שערו ראוי לתגלחת טהרה שאינו מגלח ומביא קרבן טומאתו בשביל טומאתו דאיתא לעיל פ"ג אלא יוצא ומזה ושונה וטובל ומונה נזיר טהרה **ימי חלוטו שאין שערו ראוי לתגלחת** נזיר טהרה שצריך לגלחו לצרעתו אינו דין שלא יעלו לו מן המנין ימי ספרו ז' ימים שבין תגלחת א' לב' מנין שאין עולין לו צ"ע אמאי לא אתי נמי בק"ר מנזיר דקבר שהרי אין שערו ראוי לתגלחת נזיר

ו) ל"ל שערו ראוי לתגלחת טהרה. וכ"ה בתוס' ד"ה ומה.

תלמוד בבלי מהדורת נהרדעא החדש, באדיבות הוצאת ח. וגשל, © כל הזכויות שמורות